

grafoman

2016/2017

LETEM SVĚTEM

Úvodní slovo šéfredaktora

Tereza Pazderníková

Školní rok se nám pomalu chýlí ke konci a přichází čas na tvrdě vydřenou dvouměsíční dovolenou – prázdniny! Všichni jsme letně naladěni, což se promítlo i do tématu aktuálního tištěného vydání. Jak už název „Letem světem“ prozrazuje, nebude o ničem jiném než o cestování, ale i poznání, volnosti, svobodě, zamyšlení se a zábavě.

Ještě úplně jásat nemůžeme, vždyť to znáte, právě teď totiž přichází období nejvíce testů, zkoušení a udýchaných dohánění průměrů. Bez toho se to ale neobejde, takže nám zbývá jediné – vydržet a nezbláznit se. Neztrácejte hlavu, protože vytoužený cíl je na dosah! Doufáme, že mezi řádky našeho časopisu naleznete inspiraci, nebo ve vás probudíme i zvědavost a touhu po poznání?

Děkujeme, že jste našimi čtenáři, a přejeme krásné prázdniny.

P.S. Nezapomeňte si vyluštit křížovku na předposlední stránce!

Obsah

Letem světem	3
Hallstatt	4
Rozhovor s paní Beranovou	5
Jak se žije ženám v Indii	8
Chvilka poezie s Luckou	9
Srbsko	10
Co ví cizinci o České republice	12
Charles Lindberg	14
Rozhovor s mým indickým kamarádem	15
Exkurze do Vídně z pohledu studenta	17
Grafomanská křížovka	19

Chodím přes kopce
Přes hory i skály
Plavím se po řece
Na břehu i v dáli

Překonávám pouště
Rudým pískem obklopen
Kdy studená je noc
A tropický je den

Květiny na louce
Svou krásou svět zdobí
Po zlatavém poli
Projedu se lodí

Lesy plné života
Stromy plné síly
Po palouku za měsíčku
Poletují víly

Hory nízké i vysoké
Ocitám se nad mraky
Kdybych měla vor a pádlo
Pluji mezi oblaky

Vánek s vůní podzimu
Hraje si s neviditelným květem
A já dál se toulám
Nekonečným světem

Hallstatt

Laura Straková

Paulo Coelho jednou řekl: „Cestování není nikdy otázkou peněz, nýbrž odvahy.“ S jeho výrokem nemůžu než souhlasit. Já se přiznám, nejsem odvážný člověk, ale cestování mi přináší adrenalin a určitou dávku štěstí. Vyjela jsem proto za hranice. *Road trip is always a good idea*, není-liž pravda? Ptáte se, jaká je cílová stanice? Rakouské městečko v solné komoře, také známé jako Hallstatt. Je to malebná vesnička s pár stovkami obyvatel u jezera Hallstätter See. S trochou eur v kapse jsem se svezla lanovkou nahoru a byla odměněna tím nejkrásnějším výhledem široko daleko. Zkrášlují ho Alpy, chlubící se svými krásnými křivkami.

Vesnička je prostoupena malými cestičkami, jež lemují dřevěné domky vynikající svými pestrými barvami. V Hallstattu si můžete vybrat z mnoha upomínkových předmětů, kosmetických přípravků a hadrových panenek. Já si místo předražených suvenýrů (*ano, řekněme si to popravdě*) přivezla vzpomínky.

Na své procházce městem narazíte na spousty stánků s jídlem. Neuděláte chybu, když si nějaký ten párek koupíte!

Hallstatt je ideální na strávení dne s rodinou nebo vaší drahou polovičkou. Doporučuji sejít z hlavní trasy a prozkoumat úzké uličky vedoucí k jezeru nebo dlouhé stoupající schody, po jejichž zdolání vám dosažený výhled vezme dech. Měla bych vás ale upozornit na všude přítomné labutě, které by vám nejraději snědly i boty.

Výlet hodnotím kladně a každému vřele doporučuji toto malebné místo navštívit!

Rozhovor s paní Beranovou

Matouš Baloun

Fyzika nikdy nepatřila mezi mé silné stránky, protože nemám v oblibě ani její učebnu. Od chvíle, kdy jsem právě v téhle místnosti vyzpovídal paní učitelku Milenu Beranovou, učím se zde opravdu s větším západem. Pokud si nejste zrovna jisti, jestli víte, kdo je paní Beranová, rád vám ji představím. Milena Beranová učila matematiku na našem gymnáziu, avšak ani cestování jí není cizí, ba právě naopak. Jde o zkušenou a až neuvěřitelně odvážnou cestovatelku, která poznala i místa, o kterých se jiným ani nesnilo.

Podle čeho vybíráte země, kam cestujete?

Podle toho, jsou-li turisticky nedotčené. A zatím mi to naštěstí vychází.

Jaké cesty vás nejmíc ovlivnily?

Na to je těžké odpovědět. Není to tak, že bych přijela do Francie a řekla si, že nikdy v životě nic hezčího nevidím. Zemí, co mě okouzly a ovlivnily, je spousta. To, co je kolem nás, člověk zná a ví o tom. Mě ale lákají exotická místa s dosud minimální turistikou. Například na Srí-Lance jsem byla hned po skončení tamních bojů mezi Tamily a Sinhálci, což mi umožnila jedna cestovní kancelář přímo ze Srí-Lanky.

Připravujete se nějak na cesty?

Samozřejmě! Cestovatel, který ví, co chce vidět, objeví dvojnásobek toho, co ostatní. Když se rozhodnu pro nějakou zemi, okamžitě vyrazím do knihovny a půjčím si spoustu knížek o daném místě, abych věděla, co mohu navštívit.

Jezdíte sama nebo s agenturami?

Na to, jezdit sama, nemám jazykové vybavení, ale moc mě to mrzí. Jezdím tedy s cestovními kanceláři. Vždycky si najdu místo, které chci vidět a potom začnu hledat někoho, kdo takovou destinaci nabízí. Z těch agentur, které mě mohou dostat tam, kam chci jet, si vybírám ty se skupinami do 10 lidí.

Takže jezdíte s lidmi, které jste nikdy předtím neviděla?

Delší cesty, které podnikám o prázdninách, uskutečňuji s lidmi, které neznám a kteří mají zájem o stejnou destinaci. Na kratší cesty, které podnikám o jarních i podzimních prázdninách, létám se svými přáteli.

Snažíte se dostat i na místa, která původně cestovní kancelář nenabízí?

Ano. Například když jsem byla v Japonsku, měli jsme naplánovaný celodenní výlet do Hirošimy. Věděla jsem, že nedaleko odtud je ostrov Mijadžima, který byl od nepaměti posvátný. Navíc je to jeden ze symbolů Japonska. Šla jsem tedy za průvodkyní a pokusila jsem se s ní domluvit, zda by byla ochotná nás vzít právě tam. Po rozhovoru s ní jsem svůj nápad představila i ostatním. Všichni souhlasili, a tak jsme druhý den jeli na polovinu dne do Hirošimy a na zbylý čas na Mijadžimu. Obdobně jsem v Peru zavedla celou skupinu na Puma Punku. V tomhle ohledu je velice důležité, jaký průvodce s vámi jede, ale já jsem většinou měla štěstí na vstřícné a nekonfliktní lidi.

Chystáte se nyní někam?

Dosud se mi dařilo jezdit na místa, kam téměř nikdo nejezdí. Bojím se, že tam, kde teď žijí volně zvířata, budou brzy jen areály s vězněnou zvěří. O prázdninách bych je ráda viděla v jejich přirozeném prostředí, ale cestovní kanceláře nabízí k takovým zájezdům několikadenní pobyt u domorodých kmenů. Já však dobře vím, že tito lidé jsou téměř civilizovaní. Hledám tedy kancelář, se kterou bych pozorovala velká africká zvířata ve volné přírodě.

Navštívila jste všechny kontinenty?

Kromě Antarktidy jsem nebyla ještě v Austrálii, kam se ale nechystám. Austrálie má zcela mimořádné přírodní útvary. Problém je v tom, že jsou rozesety na obrovském území a procestovat ho je náročné jak časově, tak finančně.

Setkáváte se často s rozdíly mezi Čechy a jinými národy?

Velmi ráda navštěvuji buddhistické země. Většinou tam žijí milí, vlídní a vstřícní lidé. Nechci tím říct, že Češi takoví nejsou. Jsou však často zahleděni do problémů, které je tíží. V některých zemích se stačí usmát a lidé vás rovnou pozvou na čaj.

Stalo se vám někdy, že jste byla zklamaná?

Nikdy. Někdy jsem byla okouzlená víc a jindy zase trochu méně, ale nebyla jsem zklamaná. Jen mě například v Maroku překvapilo, že se nikdo nenechal vyfotit a když jsem je gesty žádala o fotku, postavili se do pozoru a stáli. Snažila jsem se jim ukázat, že je chci vyfotit v přirozené pozici, ale lidé si většinou stoupli o pár kroků dál, napřímili se a ani se nehnuli.

Bojíte se odpojit se od skupiny?

Když cestuji s cizími lidmi, mám dvě možnosti. Buď se můžu přilepit na někoho jiného, nebo musím jít sama. To první by však bylo pod mou úroveň. To nikdy nedělám. Naopak to, že chodím sama, mi přineslo neobyčejné zážitky. Třeba v Barmě jsem si prohlížela jeskyně v ohromné posvátné hoře. Šla jsem stále dolů a dolů, až jsem došla k otvoru, do kterého jsem se sotva vešla, i když jsem lezla po kolenou. Prolezla jsem až do obrovské krápníkové jeskyně, kde stála velká socha Buddhy, osvětlená jen svíčkami. Neuvěřitelné osamělé místo, jako stvořené pro meditaci. Něco takového bych nikdy neviděla, kdybych se bála chodit sama.

Dostala jste se někdy do situace, kdy jste se opravdu bála?

Rozhodně - v Nepálu mi bylo tak zle, že jsem myslela, že umřu. A pořádný strach jsem měla v Bolívii nebo v Číně. Z Velké čínské zdi, z úseku, který jsme úmyslně vybrali, protože pro svou velkou vzdálenost od Pekingu nebyl v obležení turistů ani Číňanů, vedla dolů skluzavka. Nasedla jsem na ni. Po cestě vedoucí po stráních jsem se ale najednou ocitla nad propastí, od které mne dělil jen pevný kousek plechu a na něm dřevěné prkénko, na kterém jsem seděla. Těch několik vteřin v prázdnotě nad propastí jsem se opravdu bála.

Je něco, co byste poradila lidem, kteří chtějí cestovat?

Připravte se na cestu! To je nejdůležitější.

Za tento rozhovor jsem paní Beranové nesmírně vděčný. Můj pohled na cestování, matematiku a fyziku už nikdy nebude stejný.

Jak se žije ženám v Indii?

Tereza Kubíková

Indie je země nejen mnoha barev a vůní, ale zároveň domov několika náboženských kultur. Společenské postavení žen se však velmi liší od evropských zvyklostí. Právě to se snaží zachytit uznávaná dokumentární fotografka Kamila Bendorffová, mimo jiné také bývalá studentka našeho gymnázia.

Ženy jsou zde uctívány jako rodičky a matky, protože rodina je pro Indy velmi důležitá, a dívky se už od mala připravují na tuto roli. Zároveň se od nich ale očekává, že budou poslušné a oddané svému muži, kterého jim vybírají rodiče či příbuzní. Dívka se pak přestěhuje do manželova domu a žije odloučena od své vlastní rodiny.

Jakmile rodiče svatbu dohodnou, začíná období velkých příprav. Noc před obřadem slaví nevěsta rituál mehendi, během kterého jí starší ženy za pomoci henny zdobí ruce květinovými ornamenty a symboly plodnosti. Mimo to ji ovšem také zasvěcují do tajů manželského života. Svatbu samotnou považují za velkou

událost, na kterou šetří rodiče obou svatebčanů celý život. Nevěstino sárí, tvořené jedním pruhem látky obtočeným kolem těla, by mělo být sytě červené, růžové či zlaté. Ne však bílé, to je totiž pohřební barva.

Po svatbě se žena stává majetkem svého muže a jejím jediným úkolem je postarat se o domácnost a porodit syna. Pokud se manželce narodí holčička, obvykle znovu brzy otěhotní a tato situace se může opakovat tak dlouho, dokud nepřivede na svět chlapečka. Matky navíc usedají ke stolu jako poslední a dojídají zbytky po svém muži a dětech. Po svatbě ženy změny také své každodenní oblečení. Konec sárí, který svobodné dívky nosí přehozený přes pravé rameno, si stahují přes hlavu, aby částečně zakrýval jejich obličej. Dále si můžete všimnout červené tečky u kořene nosu, neboli bindi, kterou si barví kumkumou. Dnes už ale převládá trend nalepovacích bindi nesčetných tvarů. Některé ženy si navíc barví pěšinku ve vlasech, tzv. sindúr.

Rozvod v Indii sice probíhá legálně, málokdo ovšem tento proces podstoupí. Rozvedené ženy jsou často považovány za „odpad“ a nemají již možnost se znovu vdát. Řada z nich proto raději dobrovolně odejde od rodiny a žije na ulici, kde se v

případě buddhistek věnují meditaci. Některé manželky jsou ale naopak na manželovi tolik závislé, že po jeho smrti dobrovolně ukončí svůj život sebevraždou, většinou upálením. Tento rituál nazývaný satí byl v minulosti tradicí, před několika lety ho ale naštěstí vláda zakázala.

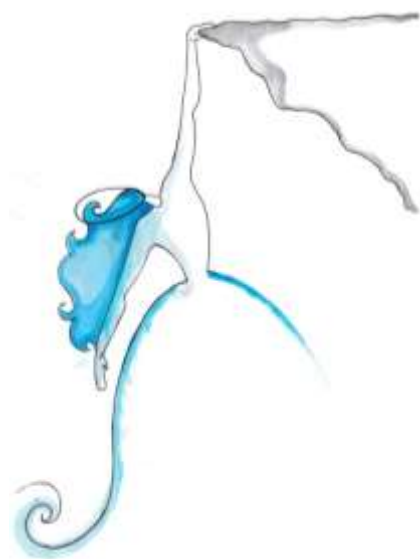
I přesto, že v Indii vzniká řada hnutí usilujících o rovnoprávnost žen, která jsou podporována především lidmi z vyšších vrstev, stále platí pravidlo, že žena patří do domácnosti. Pokud chce tato země někdy dosáhnout lepších společenských vztahů, měla by se především změnit mentalita mužů. Proto si na závěr troufám říci: „Milé slečny, buďme rády za zemi, ve které žijeme!“

Chvilka poezie s Luckou

Lucie Fríbertová

Labyrint

Labyrint poznání
pozoruj zpovzdálí.
Nesahej, nemysli,
jsou to jen nesmysly.
Vejdeš a ztratíš se,
bloudění děsíš se.
Na konci uprostřed
poznání půjdeš vpřed.

Útesy

Stojím u útesů,
zimou se celá třesu.
Bojím se, že tam klesnu,
jako to mívám ve snu.
Mé tělo do vln padne
a navždy bude chladné.
Chladné a bez života,
z úst vyjde teskná nota,
voda zaplaví plíce,
s pohledem do měsíce
budu tak umírat.

Život studenta

Večer se mi nechce spát,
ráno zase vstávat.
Nic mi nepomůže dál,
možná jenom káva.

Dobro došli na strani našeg časopisa

Máte-li zájem, můžete se se mnou na chvíli přesunout do země, jejíž metropole je od té naší vzdálena 740 kilometrů – do rodné země mého otce, Srbska. Mohl bych se tedy považovat za takového jihozápadního Slovana. Při tatkově občasném spontánním vypravování o dětství vesnického kluka byste většinou nepoznali, že se ve svých vzpomínkách vrací na jihovýchod Srbska. A tak abych vám tu nesděloval třeba, jak často se můj otec coby malý kluk pral, budu psát využívaje odpovědi na otázky, které jsem svému rodiči položil.

Srbové jsou, jako mnoho jiných národů, více duchovně založení než Češi. S pravoslavím, národním náboženstvím, je spojen juliánský kalendář, podle kterého se v Srbsku slaví církevní svátky. Vánoce nastávající 6. ledna a mají pouze duchovní charakter. Dárky se pod ozdobeným stromkem rozdávají až 14. ledna, v den, na který podle juliánského kalendáře připadá Nový rok, jež jako necírkevní svátek oslavují i 1. ledna. Srbské Velikonoce mívají oproti těm českým také zpoždění, ale stává se, že tento svátek vyjde na stejné dny. V Srbsku koledují děvčata, pro malovaná vajíčka si chodí s košíky ve dvojicích doprovázených starší dívkou, které se říká *lazarka*.

Pro srbskou kuchyni je typické mleté maso a mléčné výrobky. Na rozdíl od české kuchyně se mnohem více zpracovává kukuřičná mouka a zelenina. Srbové jedí jenom bílé pečivo. Mezi národní jídla patří *sarma* - zelné závitky plněné mletým masem a rýží, *plejskavica* – mleté maso v podobě placek podávané v kulatém pečivu, nebo *kačamak* – kukuřičná kaše. Babička nejčastěji připravuje pokrmy z domácího listového těsta, například věhlasný *burek*, jež je k dostání ve všech srbských pekárnách. Ty bývají otevřené dlouho do noci. Známým srbským alkoholickým nápojem je *rakije* s vysokým obsahem alkoholu (40–50 %), kterou si odsud vždycky přivezeme domů a sousedé ji nám, tedy rodičům, pak vypijí.

Jak se tatka dostal do České republiky?

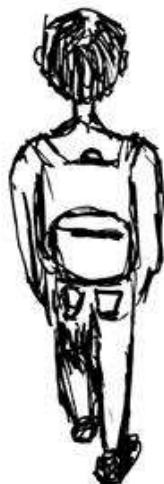
Rodnou hroudu opustil ve svých dvaadvaceti letech, kdy přesunul svůj život do Bělehradu, hlavního města tehdejší Jugoslávie. Mužem velkoměsta se stal jakožto zaměstnanec třetího největšího stavebního podniku v Jugoslávii. Svědectvím toho,

že se taťka nebojí vykročit do světa, je jeho patnáctiměsíční pracovní pobyt v Iráku v letech 1988 a 1989. V roce 1991 se dostavila dvouletá pracovní nabídka z Prahy. V Bělehradě měl sice většinu své rodiny, přesto nabídku přijal; možná i díky tomu, že v Československu kdysi pracoval jeho děda. Zatímco se s velkou skupinou jugoslávských kolegů podíleli na stavbě bloku motolské nemocnice, na Balkáně se rozpoutala válka. Nešťastná situace v jeho zemi rozhodla, že taťka v Česku zůstal. Jelikož se mezi jeho kolegy bylo více národností bortící se Jugoslávie, ptal jsem se, jaká v kolektivu panovala atmosféra. Slovní útočení se sice konalo, ale bez jakýchkoliv násilností. Stejně jako můj otec se tu oženili a založili rodinu mnozí další Jugoslávci.

Začátek taťkova života v Praze byl pochopitelně těžký, a to i přesto, že vír velkoměsta znal, byl zvyklý na pobyt v cizím prostředí a na odloučení od rodiny. První půlrok uměl česky jen pozdravit. Postupně se naučil hovořit česky velmi dobře, ač nepodroben žádnému jazykovému kurzu, a Prahu si oblíbil. Našel si české kamarády, kteří ho coby 27letého abstinenta naučili pít alkohol! Na českou kuchyni si zvykl rychle a jako jednomu z mála Jugoslávců mu zachutnaly knedlíky. Dnes žije v Česku 25 let. V porovnání s Čechy shledává Srby národem přívětivějším, pohostinnějším, méně závistivým, který více dbá na vlastenectví a lidovou kulturu. Potom, co taťka jako jediné pozitivum zmínil českou pořádkumilovnost, jsem jej přiměl zhodnotit ještě český humor a kinematografii. Souhlasil se mnou. Češi mají skvělý humor a filmy!

Srbština je chorvatštině podobnější více než čeština slovenštině. To, že taťka nemluví pravidelně svou mateřštinou, pociťuje občas při hovorech s rodinou, kdy se mu nedaří mluvit zcela plynně. Srbsky tedy bohužel neumím, což je taťkovi potichu vyčítáno, ale rád jsem vás tímto jihoslovanským jazykem přivítal.

Marco Simič, svým jménem potvrzující autorství tohoto článku.

Co ví cizinci o České republice?

Lucie Růthová

Často jsem přemýšlela, co asi cizinci ví o České republice. Vědí, kde leží? Znají hlavní město a nějaké pamětihodnosti? Tuší, čím jsme se ve světě proslavili? Znají naše významné osobnosti? Ví o naší politice? Spojují si vůbec s naší vlastí správné věci?

Rozhodla jsem se, že se zeptám svých zahraničních přátel, se kterými jsem se seznámila na jazykovém kurzu na Maltě. Něčí vědomosti mě ohromily více, něčí méně a něčí mě spíše zklamaly, ale určitě jsem ráda, že jsem se do toho pustila a zjistila jsem, jak si naše země stojí v zahraničí.

Japonsko

Je to škoda, ale stěží vím, že Česká republika existuje. Myslím, že se nachází někde v Evropě. Můj kamarád mi říkal, že hlavním městem je Praha a dříve jste byli spojení se Slovenskem. Ve světě jste se proslavili dobrým vínem a nadanými dudáky. Češi se mi jeví jako velmi milí.

Kyoka, 19 let

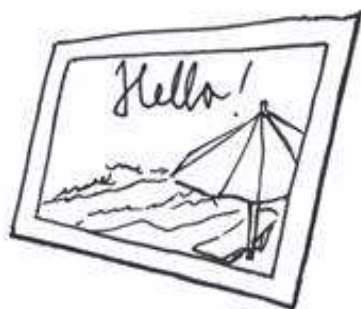
Rusko

Hlavním městem je Praha. V minulosti jste byli součástí Rakouska-Uherska. To se po první světové válce rozpadlo a vy jste založili Československo. Během druhé světové války jste byli v držení nacistů a poté se stali socialistickou zemí. Tuším, že před 50 lety u vás byla zavedena demokracie. Zním Jaroslava Haška, protože jsem četl jeho knihu Osudy dobrého vojáka Švejka, která se mi moc líbila. Ve škole jsme se učili při hodinách biologie o Mendelovi. Velmi známý je i Freud.

Anton, 15 let

V hlavním městě Praze studuje spoustu studentů z Ruska. Váš prezident pije hodně alkoholu.

Lev, 15 let

Polsko

Českou republiku jsem navštívila již dvakrát. Prvně jsem byla v hlavním městě Praze. Ta je opravdu krásná, dokonce má i metro. Přes řeku Vltavu stojí spoustu mostů. Nejznámější je Karlův most. Turisté často navštěvují Hradčany a Vyšehrad. Podruhé jsem navštívila Harrachov, protože je blízko mého domova. Vaším národním jídlem jsou knedlíky a platí se u vás korunami.

Małgorzata, 17 let

Itálie

Hlavním městem je Praha. Jste demokratická republika. Nacházíte se ve východní Evropě a celou zemí protéká Dunaj. V Turíně máme českou hospodu, kam rádi s přáteli chodíme na guláš s knedlíky, becherovku a výborné české pivo, ale dudáka bohužel nemají. V Itálii vás většina lidí vidí jako zemi bohatou na krásné blondýnky a jako zemi, kde lidé pracují za malé výplaty (takže pro italské průmyslníky je výhodné mít české zaměstnance). Ale můj názor je, že Češi jsou vnímaví, zdvořilí a milí. Mnohem tolerantnější než Rusové! Ti jsou často domýšliví a nevychovaní.

Agostino, 20 let

Skotsko

Česko jsem navštívil již dvakrát díky dudáckému festivalu. Rád bych se do Strakonice vrátil a pobyt si prodloužil, abych mohl navštívit i Prahu. Česká republika má také nejvyšší spotřebu piva na hlavu na světě. Myslím si, že je to tím, že je opravdu výborné!

Joe, 17 let

Charles Lindbergh

Vendula Benešová

Charles Lindbergh - muž, který je znám prvním sólovým přeletem Atlantiku v roce 1927, a americký letec přezdívaný Lucky Lindy nebo Osamělý orel. Oceán dokázal přeletět za 33,5 hodin. Úspěšný let se stal impulsem k rozvoji letů na polárních linkách, zdokonalování techniky a zvyšování doletu letadel.

Za odvážný výkon obdržel Lindbergh mimo jiné i Řád čestné legie od francouzského prezidenta a Záslužný letecký kříž od prezidenta amerického. Později byl oceněn i nejvyšším armádním vyznamenáním USA – Medailí cti.

V květnu 1929 se oženil s Annou Morrowovou, americkou pilotkou a dcerou diplomata, a společně měli šest dětí. Jejich prvorozený syn Charles III. se roku 1932 v pouhých dvaceti měsících stal obětí únosu. Rodina neúspěšně vyjednávala s únosci deset týdnů. Po celostátním pátrání bylo tělo dítěte nalezeno několik kilometrů od místa únosu.

Během vyšetřování se zjistilo, že Lindberghův syn zemřel již během únosu, když únoscům spadl ze žebříku. O pár let později byl z únosu obviněn Bruno Hauptmann. Ač tvrdil opak, soud ho v roce 1936 shledal vinným a nechal ho popravit.

Lindberghova rodina byla unavena pozorností médií a odstěhovala se do Evropy. Poslední roky svého života pak strávil Lindbergh na Havajských ostrovech, kde roku 1974 zemřel.

V roce 2002, o 75 let později, zopakoval jeho slavný přelet Atlantiku za pouhých 17 hodin a 17 minut i jeho vnuk.

Rozhovor s mým indickým kamarádem

Marie Dvořáková

Jméno: Aditya Sundaray

Věk: 22

Místo pobytu: Nové Dillí

Povolání: pisatel článků

Sourozenci: jedna sestra

Zájmy: psaní a vaření

Oblíbená barva: červená

Kdybys měl popsat Indii třemi adjektivy, jaká by to byla?

Krásná, mírumilovná, zkruslená – nikdo neví, proč se dějí špatné věci, a lidé viní navzájem jeden druhého.

Jsou všechny děti v Indii školou povinné nebo je u vás negramotnost něco, s čím se běžně ve společnosti setkáváte?

Podíl negramotných lidí se liší v rámci jednotlivých částí Indie. Máme oblasti se stoprocentní gramotností a pak s gramotností nízkou – někde jen 30 %.

Jsou univerzity dostupné pro všechny lidi? Jak nízké, respektive vysoké, je školné pro průměrné občany Indie?

Univerzity v Indii jsou buď státní s nízkým školným, nebo soukromé s vysokým školným. Největší roli hrají vaše finanční prostředky.

Mají vysoké školy v Indii velké vědomostní požadavky, co se týče přijetí studentů?

Přijetí na univerzity je buď založeno na přijímacích zkouškách, při nichž zájemci soupeří mezi sebou, nebo na známkách a výsledcích ze střední školy. Je to různé.

Jak dlouho trvá univerzitní studium?

Vysokoškolské programy trvají v rozmezí od tří do pěti let, postgraduální pak většinou dva až tři roky.

Mají lidé i s tím nejnižším vzděláním šanci najít práci, která by vystačila alespoň na pokrytí základních životních nákladů?

Indie je ideální příklad nevyrovnané zaměstnanosti. Lidé s žádným nebo minimálním vzděláním často práci dostanou, ale ti s vysokoškolským mívají problémy. Nezaměstnanost je pro Indy citlivé téma.

Jsi hinduista? Vyznává většina lidí, které znáš, hinduismus?

Narodil jsem se jako hinduista. Potom jsem konvertoval k islámu, jako duše hledající sebe sama. V Indii je hodně různorodých náboženství, která mají spoustu zastánců. Mám kamarády, kteří jsou ateisté, jiní zase vyznavači islámu, sikhismu, judaismu, buddhismu a tak dále. V Indii je běžné být "nehinduistou".

Do kolika kast se lidé řadí? Co si myslíš o kastovním systému?

Existuje 100 kast, pro usnadnění se ale zredukovaly do čtyř kategorií. Vypadá to, že některým lidem se tento systém pořád líbí a uznávají ho, ale já jsem kvůli tomu vždycky trpěl.

Navštívil jsi někdy Taj Mahal? Co si o něm myslíš?

Den, kdy jsem ho viděl, byl úžasný. Je to to nejpoklidnější místo, na jakém jsem kdy byl, i přes ten obrovský dav lidí.

Mluví lidé v Indii převážně angličtinou nebo hindštinou?

Hindštinou.

Jak je možné, že vaše angličtina v porovnání s ostatními anglicky mluvícími zeměmi zní tak...jinak?

Hádám, že je to tím, že Indové nikdy nebyli anglicky mluvící národ a lidé byli přinuceni se angličtinu naučit. Všechno záleží na nářečí lidí. Moje němčina má také specifický přízvuk.

Znáš Českou republiku? Co bys o ní dokázal říct?

Dřív jsem si myslel, že jste součástí Sovětského svazu. Česko má spoustu podceňované přírodní krásy. Přál bych si vaši zem vidět na vlastní oči a strávit tam nějaký čas, abych ji mohl lépe poznat.

Co přesně bys tu chtěl vidět a navštívit?

Určitě velmi zajímavé památky a přírodu, kterou máte. A samozřejmě bych chtěl ochutnat vaši specialitu – knedlíky. Miluji jídlo!

Exkurze do Vídně z pohledu studenta

Oksana Dorosh

Ve školních výletech a exkurzích vidí studenti většinou možnost vynechat nudné hodiny fyziky, matematiky nebo třeba češtiny – vlastně celé vyučování, a pokud překousnou pár výkladů, můžou vyrazit za vlastní zábavou (čímž se myslí několikahodinový rozchod) a když mají štěstí, nejede se zrovna do zapadákov, kde je Adidas neznámé slovo. My jsme to štěstí měli, protože jsme se vydali do hlavního města Rakouska – do Vídně – a prožili nezapomenutelný den.

Celé to začalo tím, že jsem svůj budík, který obvykle zvoní kolem 7:00, musela v kómatickém stavu vypínat už v 3:00 ráno. Snídaně je pro mě pojem neznámý, a tak by si jeden mohl myslet, že hladověním po ránu ušetřím alespoň trochu času, opak je ale spíše pravdou. A asi byste také byli překvapeni, jak dlouho trvá udělat z násady na koště alespoň trochu slušně vyhlížejícího člověka. Tato dřina se však musí kvůli školnímu výletu absolvovat.

Po úspěšné transformaci jsem se vydala ke škole, kde už všichni čekali v autobuse zabalení v dekách (zapomněla jsem zmínit, že já jsem byla v krátké sukni předstírajíc, že mi opravdu zima není) a mohli jsme vyrazit. Cesta do Vídně trvala čtyři hodiny.

Naší první zastávkou byl Hundertwasserhaus, který je velmi známý díky své nevšednosti a originalitě. Podmaňuje si kolemjdoucí a turisty ze všech koutů světa a podmanil si i mě. Připadalo mi jako bych se ocitla zpátky v dětství se všemi svými ideami a nadějemi.

Další zastávkou byl zámek Schönbrunn, majestátný, velký, s přenádherným nádvořím a skvostnými zahradami. Jen projít celý zámek se vším, co k němu patří, by zabralo celé dny a my jsme na to měli jen pár hodin. Ale byla to nádhera. Začali jsme zahradami, které chvílemi připomínaly spíše bludiště, potom jsme pokračovali k Neptunově fontáně, která byla přímo okouzující, a nakonec jsme vystoupali vysoko nad zámek ke Glorietu a dívali se shora na pospíchající lidi, kteří chtěli stihnout další prohlídku.

Poté jsme jeli na nám neznámé místo, které si nás ale získalo hned v první minutě. Procházeli jsme širokou ulicí plnou spěchajících lidí a oči nám těkaly ze strany na stranu, čtouce názvy těch nejluxusnějších obchodů: Gucci, Chanel, Fendi, Cartier, Rolex, Louis Vuitton a mnoho dalších.

Všichni jsme se rozběhli do některých z mnoha nablýskaných otáčecích dveří a na chvíli jsme předstírali, že jsme bohatí šejkové a můžeme si dovolit vstoupit do obchodů, jako jsou tyto. Náš hon za luxusním životem však skončil, když jsme dostali hlad, a tak jsme se po pár vyzkoušeníh nepadnoucího oblečení spokojili s McDonalidem, který byl přes ulici.

Náš vídeňský den se však pomalu ubíral ke konci. Byli jsme znavení a zároveň nabití energií z nového poznání. Avšak ani ta nás neubráníla před hlubokým spánkem doprovázeným houpáním autobusu na cestě zpátky domů.

Doufám však, že budu mít opět někdy možnost navštívit toto zajímavé město, ať už pojedu za kulturou, za jedinečnými historickými památkami, na nákupy nebo třeba jen tak ochutnat tradiční Sacher dort s vynikající vídeňskou kávou.

Grafomanská křížovka

(Jen pro odvážné)

„Svět je jako kniha a ten, kdo necestuje, čte pořád dokola tu samou stránku.“

„Cestování učí snášenlivosti.“

„Cestování (a knížka) je jediná věc, kterou si koupíš a _____ tě.“

Jaký je oblíbený doplněk oděvu pana Žily?

Co sbírá paní Járová?

Co ve svém volném čase skládá pan Hajdekr?

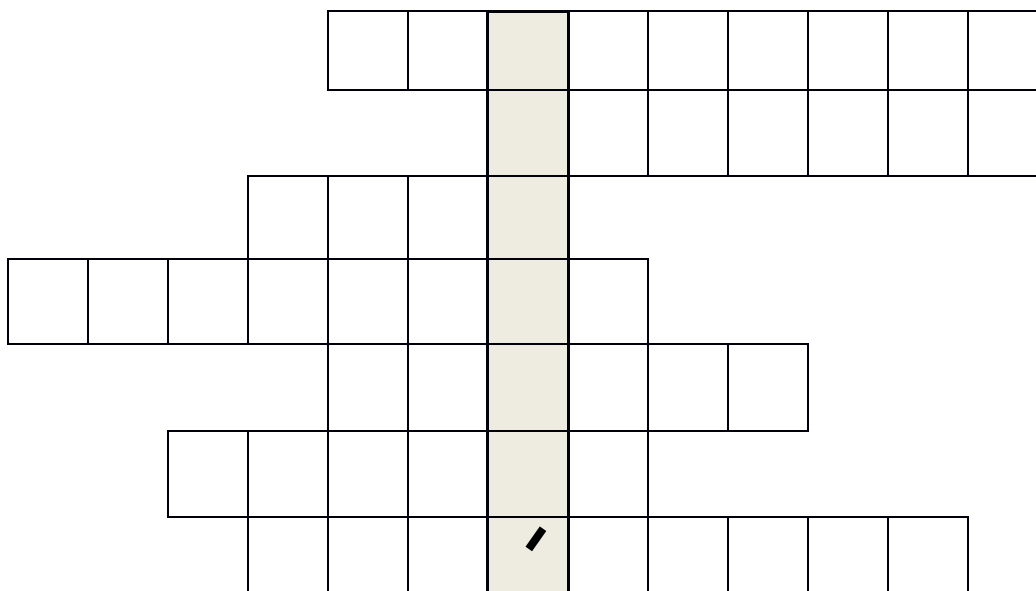
Jaké domácí mazlíčky chová pan Hruška?

Jakému fotbalovému týmu fandí pan Janda?

Co je nejoblíbenější jídlo studentovo?

Jaká je oblíbená značka oblečení pana Navrátila?

Pozn.: CH pište rozděleně

www.m-grafoman.cz

Magazín Grafoman

magazin_grafoman

Tištěné vydání časopisu Grafoman 2016/2017 LETEM SVĚTEM

Vydává Gymstr.

Redakce:

Tereza Pazderníková – šéfredaktorka, Julie Mrázová, Vendula Benešová, Markéta Uhlíková, Tereza Kubíková, Lucie Ruthová, Kristýna Strnadová, Laura Straková, Zuzana Vodáková, Marie Dvořáková, Barbora Hrbková, Oksana Dorosh, Tomáš Paleček, Dominika Kozelková, Matěj Kazbunda, Antonín Řehoř, Hana Ševčíková, Kateřina Tetalová, Eliška Poštolková, Kateřina Tetalová, Eliška Poskočilová

Spolupráce:

Marco Simič, Lucie Fríbertová

Ilustrace:

Matěj Kazbunda, Antonín Řehoř, Zuzana Vodáková, Hana Ševčíková

Korektura:

Alžběta Poskočilová, Kateřina Tetalová, Eliška Poštolková

Grafika:

Julie Mrázová

Výtisk je zdarma.